der kæmper for alles lige Andel i Aktieselskabet „Jorden" gennem en Afgift til Samfundet fra dem, der sidder inde med den og i Forhold til hvert Stykkes Størrelse, Kvalitet og Beliggenhedsværdi.

Thi kun gennem en Jordskyld kan man skaffe Samfundet dets naturlige Indtægter, saa det dermed kan betale sine naturlige Udgifter.

Naar vi Kvinder altsaa fordrer lige Løn for lige Arbejde, og fordrer det med fuld Ret, lad os saa tage Brodden af den eneste virkelige Indvending, vore Modstandere kan fremføre, nemlig Forsørgerpligten, ved at arbejde for en Jordskyld.

Betty Klingberg.

Vi modtager gerne *kotre* Indlæg om det Spørgsmaal, Indsenderen har rejst og skal optage dem i den Udstrækning, som Pladsen tillader.

D'Hondt — endnu en Gang.

—o—

Naar jeg endnu en Gang beder om Plads for nogle Linier om Valgmaaden, er det ikke af Rethaveri, men fordi dette Spørgsmaal har praktisk Betydning.

Jeg forstaar saa godt, at Hr. Bajer forsvarer sit „Plejebarn", og jeg tilføjer, at jeg anser det for en fortjenstfuld Handling, at Hr. Bajer i sin Tid gjorde Danmark bekendt med D'Hondts Arbejde. Jeg vil heller ikke have D'Hondt afskaffet; jeg vil beholde hans Lethed i Behandlingen af Tallene ved Valget; men jeg vil have hans Fremgangsmaade sammenarbejdet med den Andræ'ske, saaledes at de udfylder hinanden.

At der ved den D'Hondt'ske Fordelingsmaade kan fremkomme Uretfærdigheder, maa Hr. B. jo i Virkeligheden indrømme. I det valgte Eksempel: Liste A 97, B 32, C 31 er og bliver det uretfærdigt at fordele saaledes A 6, B 1, C 1, men retfærdigt at fordele saaledes: A 5, B 2, C 1 (at det er kedeligt for Liste C, at den kun faar 1, mens Liste B faar 2, er sandt, men det er der ikke noget at sige til eller at gøre ved. En Grænse maa der altid være, og det kan være ærgerligt at staa lige ved Grænsen; men det maa man jo finde sig i).

Denne Uretfærdighed kan imidlertid let afhjælpes, saaledes at vi faar den D'Hondt'ske Fordelingsmaades Lethed og den Andræ'ske Maades Retfærdighed forenede.

I den kommunale Valglovs § 16 staar der: „Hver Listes Stemmetal deles derefter med 1, 2, 3 osv., indtil hver Liste er delt med et Tal saa stort som det Antal Medlemmer, der *efter Forholdet mellem Listens Stemmetal og det samlede Stemmetal* i det højeste kan blive den til Del". Dette Punktum fortolkes (og er maaske ogsaa ment) som en Forklaring af den D'Hondt'ske Fordelingsmaade. Det er iøvrigt en meget slet Forklaring, idet Listerne i Virkeligheden maa deles med et større Tal end „det Antal Medlemmer ..... til Del". I det valgte Eksempel er Forholdet mellem Liste A's Stemmetal (97) og det samlede Stemmetal (160) 97/160, altsaa mindre end 5/8, d. v. s. at Listen, naar der skal vælges 8, „i det højeste" kan faa 5. Efter „Forklaringens" Ordlyd skulde Liste A altsaa ikke deles med mere end 5. Dette vilde ogsaa være retfærdigt. Og det, jeg foreslaar, kan altsaa kortest udtrykkes saaledes: det citerede Punktum af § 16 skal (dog helst i en noget ændret Redaktion) gøres til et virkeligt Lovbud. Derved vilde man opnaa Fordelene baade ved D'Hondt's og Andræ's Valgmaader.

Elise Møller Bjerre.

Misforstaaet Nidkærhed.

—o—

Maa det være mig tilladt at henlede „Dansk Kvindesamfunds" Opmærksomhed paa en Sag, som i en lang Aarrække, c. 45 Aar, har ligget mig paa Hjerte. — Jeg har inderlig ønsket, at det maatte blive danske Kvinder, der førte den Sag frem, og da jeg i et Referat af Fru Stampe Feddersens Foredrag i N. Sundby læste: „der er netop Brug for vaagne Kvinder, som vil være med til at gøre et Arbejde til Gavn for Samfundet — — disse Kvinder maa være med til at *indrette Samfundet paa en retfærdig Maade, der gør Ret og Skel til alle Sider*," forstod jeg med Glæde, at her gik jeg ikke forgæves; thi det er netop „Ret og Skel til alle Sider" min Sag drejer sig om.

Maa jeg have Lov at fremstille Sagen saaledes, som den har vokset sig frem i min Bevidsthed.

Min Fader var i min Barndom Sogneraadsformand. Møderne holdtes alle i mit Hjem. I Stuen ved Siden af var jeg ofte en interesseret Tilhører. Særlig var der en Ting, som kom til at ligge mig meget stærkt paa Sinde — de fattiges Behandling.

Vort Sogn var stort og med mange fattige. Nabosognet var lille, velhavende og med slet ingen fattige. Grunden dertil var den, at Beboerne i Sognet betragtede det som en Pligt at faa alle, der *kæmpede* for at klare sig ud af Sognet, *før* de 5 Aar var omme.

De nægtede dem Arbejde o. s. v. — gjorde det kort sagt umuligt for dem at eksistere i Sognet. — De *maatte* flytte bort. — For mange af disse Mennesker, der saaledes blev fordrevne fra det Hjem, de havde kæmpet for at bygge op, betød dette en Ulykke, der mærkede Resten af deres Liv.

Min Barnetanke dømte de Mennesker, der fordrev dem, som onde. Det fyldte mig med Indignation — og jeg husker, at jeg tænkte, at om det nu var mine Forældre, der blev behandlet saaledes, hvor maatte jeg da hade de Mennesker, der drev os bort (det laa ellers absolut ikke for mig at hade) — men ihvorledes maa det saa ikke have virket paa Børnene i alle disse Hjem — for slet ikke at tale om at Forældrene maaske helt tabte Modet, opgav Kampen og lod staa til. — Nogle af disse Børn har vel knyttet Hænderne paa Fars og Mors og egne Vegne, og der er vokset et Had op i dem mod Samfundet, — andre har kun tænkt paa at komme til Amerika snarest muligt, og de svagere Karakterer er bleven sløve („der var jo dog ingen Retfærdighed for dem").

Uretfærdighed virker altid stærkt paa Børn. Den taaler de mindst af alt.

Nu forstaar jeg, at de fleste slet ikke var onde. Det var misforstaaet Nidkærhed for Sognets Vel, der gjorde dem sneversynede. En Del af Beboerne gik ogsaa kun nødig med; men selve Stemningen i Sognet tvang dem dertil. Ellers blev de uglesete som Folk, der ved at hjælpe Vedk. til at blive boende, læssede Byrder paa Sognet (i Tilfælde af, at Vedkommende paa Grund af Sygdom eller Uheld ikke skulde kunne klare sig).

Nu ved jeg ogsaa, at det, der skete, desværre ikke er noget enestaaende. Der er Familier, som paa den Maade er drevne fra Sted til Sted.